

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.282 van 30 juni 2016
in de zaak A. 212.507/VII-39.125.**

In zake : de VZW AÉROCLUB DE HESBAYE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom Swerts
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Antwerpsesteenweg 16-18
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel Van Alsenoy
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antoine Dansaertstraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
 de CVBA GREENSKY
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Tangui Vandenput en Patrik De Maeyer
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 mei 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 20 februari 2014 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Landen van 5 oktober 2010, houdende het weigeren van de milieuvergunning aan de VZW Aéroclub de Hesbaye voor het exploiteren van een terrein voor het opstijgen en landen van

ultralichte motorluchtvaartuigen (hierna: ULM's), deels gelegen op het grondgebied van de stad Landen, niet wordt ingewilligd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 1 september 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 april 2016.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karin Lieckens, die loco advocaat Tom Swerts verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Karel Van Alsenoy, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij is actief in het domein van het ultralichte vliegwezen. Als vliegclub voor ULM's is zij eigenaar en exploitant van een terrein te Landen. Zij beschikt in dit verband over een op 1 juli 1988 door het directoraat-generaal Luchtvaart verleende machtiging voor de exploitatie van een permanent luchtvaartterrein voor het gebruik van ULM-toestellen. Op 23 december 2002 heeft de bevoegde Waalse minister een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de gebouwen die gebruikt worden in het kader van de vliegactiviteiten.

3.2. Op 8 januari 2010 stelt de toezichthouder van de stad Landen lastens de verzoekende partij een proces-verbaal op omdat zij niet beschikt over een milieuvergunning voor een "opstijg- en/of landingsplaats voor (...) ULM's", hoewel zulks in de milieuregelgeving is ingedeeld als een hinderlijke inrichting van klasse 2.

3.3. Ingevolge dit proces-verbaal, dient de verzoekende partij op 10 juni 2010 een milieuvergunningsaanvraag in.

3.4. Bij besluit van 5 oktober 2010 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Landen de gevraagde vergunning.

3.5. De verzoekende partij dient tegen deze weigeringsbeslissing bestuurlijk beroep in bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

3.6. Met een besluit van 17 maart 2011 verklaart de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant "het beroep, de beslissing van het college en de

milieuvergunningsaanvraag” zonder voorwerp.

3.7. Bij arrest nr. 224.668 van 17 september 2013 vernietigt de Raad van State het voormelde besluit van 17 maart 2011.

3.8. Ingevolge dit vernietigingsarrest herneemt de verwerende partij de beroepsprocedure tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Landen van 5 oktober 2010.

3.9. Na de nodige adviezen te hebben ingewonnen, neemt de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant op 20 februari 2014 het thans bestreden besluit waarbij aan de verzoekende partij de milieuvergunning wordt geweigerd voor het exploiteren van een terrein voor het opstijgen en landen van ULM's.

De weigering van de vergunning steunt onder meer op de volgende motieven:

“De inrichting is volgens het gewestplan Tienen-Landen (KB 24/03/1978) gelegen in agrarisch gebied waarvoor art. 11 van het KB van 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en het gewestplan van toepassing is.

Artikel 4.4.4. van de VCRO bepaalt dat in alle bestemmingsgebieden, naast de handelingen die gericht zijn op de verwezenlijking van de bestemming, ook handelingen kunnen worden vergund die gericht zijn op het sociaal-culturele of recreatieve medegebruik, voor zover ze door hun beperkte impact de verwezenlijking van de algemene bestemming niet in het gedrang brengen.

Sociaal-culturele of recreatieve activiteiten waarvan de inrichtingen onderworpen zijn aan de milieuvergunningsplicht, kunnen slechts op occasionele basis worden toegestaan.

Het opstijgen en landen van de ULM's gebeurt in agrarisch gebied. Het terrein van de Aeroclub op het grondgebied Landen bestaat uit grasland. Er zijn op het grondgebied Landen vaste constructies, noch verhardingen voorzien.

In de memorie van toelichting (stuk 233 (2004-2005) nr 1; p. 11-12) bij het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 wordt een verduidelijking gegeven over wat onder recreatief medegebruik moet verstaan worden.

Er wordt bepaald dat overal naast de werkzaamheden, handelingen en wijzigingen gericht op de realisatie van de bestemming ook activiteiten, werkzaamheden, handelingen en wijzigingen toegelaten zijn, gericht op het sociaal-culturele of recreatieve medegebruik, voor zover ze door hun beperkte impact de realisatie van de algemene bestemming niet in het gedrang brengen...

Sociaal-culturele of recreatieve activiteiten die onderworpen zijn aan de milieuvergunningsplicht (klasse I of II) kunnen hoe dan ook slechts op occasionele basis worden toegestaan...

Het organiseren van activiteiten waarvoor bepaalde gronden op permanente basis gehuurd worden en daardoor aan hun bestemming onttrokken worden, ook al zouden de activiteiten op zich slechts occasioneel plaats hebben, is geen recreatief medegebruik.

De exploitatievergunning van de ULM club verleend door het Directoraat Generaal van de Luchtvaart (1 juli 1988) en art. 52, 1° KB van 25 mei 1999 bepalen dat enkel bij dag mag gevlogen worden en dat 'De vluchten (...) plaats[vinden] tussen zonsopgang en zonsondergang op de dagen dat de zone D37 (verbonden met de militaire basis van Bevekom (Beauvechain) niet actief is. Dit betekent dat de vluchten in de praktijk meestal plaatsvinden in het weekend. Tijdens de zomerperiode kunnen er ook vluchten op woensdag- en vrijdagavond (16u30 - 21 u) plaatsvinden. Het aantal vluchten (school + club) tijdens het weekend wordt geschat op een 50-tal; per uur vinden maximaal 5 vluchten plaats. Het aantal vluchten op weekdays overdag is beperkt omdat hiervoor vooraf toestemming moet worden gevraagd aan de militaire basis.'

Gelet op het feit dat zowel op weekdays als tijdens het weekend gedurende meerdere uren gevlogen wordt, kan hier niet gesproken worden van een uitbating op occasionele basis en met beperkte impact op de omgeving.

Aangezien bovendien het terrein permanent in gebruik is door de ULM club en aldus aan zijn agrarische bestemming onttrokken wordt, gaat het hier niet om recreatief medegebruik door de ULM club van het agrarische gebied zoals bedoeld in bovenvermelde memorie van toelichting en komt de aanvraag niet in aanmerking voor toepassing van art. 4.4.4. van de VCRO.

De gevraagde uitbating is daarom onverenigbaar met de agrarische bestemming van het gebied".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat het bestreden besluit haar ter kennis werd gebracht middels een e-mailbericht van 18 maart 2014 ingevolge een verzoek tot openbaarmaking van bestuursdocumenten.

5. De verwerende partij stelt daarentegen dat het bestreden besluit reeds aan de verzoekende partij werd betekend “met (een) schrijven van 13 maart 2014”, zodat het annulatieberoep te laat werd ingesteld. Het e-mailbericht waar de verzoekende partij naar verwijst, zou volgens de verwerende partij geen rechtsgeldige betekening uitmaken en dus niet van belang zijn voor het berekenen van de termijn voor het indienen van het verzoekschrift.

6. De tussenkomende partij sluit zich aan bij de door de verwerende partij opgeworpen exceptie.

7. De verzoekende partij dupliceert dat bijna een maand werd gewacht met de kennisgeving van het bestreden besluit, dat geen bewijs voorligt van een persoonlijke overhandiging zodat niet met zekerheid kan worden aangenomen dat de brief effectief werd afgegeven, dat zij geen weet heeft van enige betekening, dat haar enige volmachthebber in ieder geval geen kennis heeft genomen van het bestreden besluit middels een betekening, dat, in geval van een kennisgeving bij gewone aangetekende brief, de beroepstermijn ten vroegste is beginnen lopen op 18 maart 2014, dan wel, bij gebrek aan aanduiding van het bestaan van een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State en van de na te leven vormen en termijnen, vier maanden na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

8. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie dat de verwijzing in het verslag van de auditeur naar artikel 53bis van het gerechtelijk wetboek strijdt met de overheersende rechtspraak van de Raad van State waarbij wordt geoordeeld dat een ter post aangetekend schrijven, behoudens zaterdagen, zondagen en feestdagen, normaal binnen de 24 uur aan de bestemming wordt afgeleverd.

9. In haar laatste memorie verklaart de verzoekende partij op eer dat zij, noch haar wettelijke vertegenwoordiger een aangetekend schrijven van 13 maart 2014 hebben ontvangen.

Beoordeling

10. Luidens artikel 4, § 1, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State verjaren de beroepen tot nietigverklaring zestig dagen nadat de bestreden beslissing werd betekend. Artikel 4, § 2, derde lid, van hetzelfde besluit preciseert met betrekking tot de aanvang van de termijn:

“Wanneer de in paragraaf 1 genoemde kennisgeving geschiedt bij gewone aangetekende brief, is de eerste dag van de termijn voor het indienen van het verzoekschrift de derde werkdag die volgt op de verzending van de brief, behoudens bewijs van het tegendeel door de geadresseerde, en is die dag inbegrepen in de termijn”.

11. Zelfs indien aangenomen zou worden dat het bestreden besluit middels een gewone aangetekende zending van 13 maart 2014 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, is het verzoekschrift tijdig ingediend. Uit de hiervoor aangehaalde regeling inzake de verjaringstermijn van annulatieberoepen bij de Raad van State volgt dat de derde werkdag die volgt op donderdag 13 maart 2014 als eerste dag van de zestigdagentermijn geldt. In die hypothese heeft de beroepstermijn een aanvang genomen op dinsdag 18 maart 2014. Mitsdien is het op 16 mei 2014 ter post aangetekend verzonden verzoekschrift tijdig ingediend.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

12. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 4.2.1 en 5.6.7 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet) en van het zorgvuldigheids-, het vertrouwens-, het rechtszekerheids-, het continuïteits- en het motiveringsbeginsel.

In de toelichting bij het middel zet de verzoekende partij uiteen dat de verwerende partij, in weerwil van het gunstig advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie (hierna: PMVC), de gevraagde exploitatie onverenigbaar acht met de gewestplanbestemming agrarisch gebied. Evenwel heeft de PMVC er in haar advies op gewezen dat de inrichting in aanmerking komt voor een zonevreemde vergunning. Bijgevolg moest de verwerende partij motiveren waarom van deze afwijkingsmogelijkheid geen gebruik kan worden gemaakt. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij in het - inmiddels vernietigde - besluit van 17 maart 2011 van oordeel was dat er zich op het vlak van de planologische verenigbaarheid geen problemen stellen, daar het terrein in kwestie slechts een grasland betreft. Waar de verwerende partij thans een tegenovergestelde opvatting verdedigt, zonder de redenen voor die gewijzigde opvatting te doen kennen, ontwaart de verzoekende partij een schending van het continuïteitsbeginsel. Nog volgens de verzoekende partij is een loutere grasplaatje zonder bebouwing niet onderworpen aan de stedenbouwkundige vergunningsplicht in de zin van artikel 4.2.1 VCRO.

13. De verwerende partij antwoordt dat het advies van de PMVC samen moet worden gelezen met het negatieve minderheidsstandpunt van de afdeling Milieuvergunningen. Daarnaast wordt in het bestreden besluit uitvoerig gemotiveerd waarom er sprake is van een planologische onverenigbaarheid, alsmede waarom artikel 4.4.4 VCRO niet van toepassing is. Aldus meent de verwerende partij “voldoende duidelijk [te hebben] gemaakt waarom zij de argumenten [...] van de PMVC niet heeft gevolgd”. Voorts stelt zij dat de vergunningverlenende overheid niet verplicht is te motiveren waarom de afwijkingsmogelijkheid van artikel 5.6.7 VCRO niet wordt toegepast. Het bestreden besluit is, wat de planologische toetsing betreft, voldoende gebaseerd op artikel 4.4.4 VCRO. Wat de verwijzing naar het vernietigde deputatiebesluit van 17 maart 2011 betreft, wijst de verwerende partij erop dat in dit besluit enkel werd gesteld dat de planologische verenigbaarheid niet aan de orde was, zodat er van een tegenstrijdigheid geen sprake is. De argumentatie aangaande het niet noodzakelijk zijn van een stedenbouwkundige vergunning, acht de verwerende partij ten slotte niet relevant.

14. De tussenkomenende partij stelt dat artikel 5.6.7, § 1, VCRO twee cumulatief te vervullen voorwaarden bevat. Met name dient de milieuvergunningsaanvraag in overeenstemming te zijn met de goede ruimtelijke ordening en daarnaast moet de inrichting stedenbouwkundig vergunbaar zijn in afwijking van de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift. Waar te dezen de exploitatie van een vliegveld niet verenigbaar is met de gewestplanbestemming agrarisch gebied, heeft de verwerende partij onderzocht of er toepassing kon worden gemaakt van de afwijkingsmogelijkheid van artikel 4.4.4 VCRO, “hetwelk in het bevestigend geval ertoe zou hebben geleid dat de tweede voorwaarde van artikel 5.6.7, § 1 VCRO zou vervuld zijn geweest”. Evenwel is de verwerende partij tot het besluit gekomen dat van deze afwijkingsmogelijkheid geen gebruik kan worden gemaakt. Zodoende heeft de verwerende partij voldaan aan de formelemotiveringsplicht die op haar rust in het kader van de beoordeling van de toepassingsvoorwaarden van artikel 5.6.7, § 1, VCRO, temeer omdat de enkele verwijzing naar de planologische onverenigbaarheid met de

gewestplanbestemming op zich reeds zou hebben volstaan om te voldoen aan die plicht. De weigering om toepassing te maken van een afwijkingsmogelijkheid moet niet uitgebreid worden gemotiveerd. Dat de PMVC heeft geoordeeld dat een afwijking zou kunnen worden toegekend, betekent niet dat de verwerende partij deze afwijkingsmogelijkheid effectief diende toe te passen. Voorts kwalificeert de tussenkomen partij het advies van de PMVC als onduidelijk omdat het niet op afdoende wijze onderbouwt dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 5.6.7, § 1, VCRO. De motivering dat de “uitbating op stedenbouwkundig vlak in orde is” doordat deze uit een grasland bestaat waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, acht zij niet afdoende in het licht van de tweede voorwaarde dat de inrichting stedenbouwkundig vergunbaar moet zijn in afwijking van de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift. Ook het voldaan zijn aan de eerste voorwaarde wordt door de PMVC gebrekkig onderbouwd, aangezien de impact van een vliegveld op het agrarische gebied op geen enkele wijze wordt beoordeeld. Bijgevolg kon de verwerende partij zich beperken tot het louter tegenspreken van het advies van de PMVC. De tussenkomen partij wijst erop dat in het deputatiebesluit van 17 maart 2011 geen standpunt wordt ingenomen over de planologische verenigbaarheid van de activiteiten. De bewering dat een graspiste zonder bebouwing niet aan de vergunningsplicht van artikel 4.2.1 VCRO is onderworpen, doet volgens de tussenkomen partij geen afbreuk aan de milieuvergunningsplicht van de betrokken activiteiten, noch aan de noodzaak om in het kader van een milieuvergunningsaanvraag over te gaan tot een stedenbouwkundige toetsing.

15. In haar memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekende partij dat artikel 4.4.4 VCRO uitsluitend van toepassing is op stedenbouwkundige vergunningen en verkavelingsvergunningen. Bovendien biedt deze bepaling, net als artikel 5.6.7 VCRO, een afwijkingsmogelijkheid, maar vormt ze geen grond tot weigering van de milieuvergunning. Nog volgens de verzoekende partij kan niet worden aangenomen dat de verwerende partij, door de loutere verwijzing naar de algemene termen van de PMVC, afdoende heeft aangegeven welke concrete beoordelingselementen zij in aanmerking heeft genomen om tot de planologische

onverenigbaarheid van de inrichting te besluiten. Waar de verwerende partij tevens verwijst naar het minderheidsstandpunt van de afdeling Milieuvergunningen, moet zij, zo meent de verzoekende partij, motiveren waarom zij het ene advies verkiest boven het andere.

16. De verwerende partij verwijst in haar laatste memorie naar een aanvullende nota aan de deputatie van 12 februari 2014 waarin onder meer gesteld wordt dat de milieuvergunning geweigerd kan worden op basis van de argumenten die uiteengezet zijn in het ongunstig advies van de afdeling Milieuvergunningen. Zij benadrukt dat de gras piste in stedenbouwkundig opzicht niet vergund is en dat artikel 4.4.4 VCRO terecht betrokken werd bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag.

17. In haar laatste memorie doet de tussenkomen de partij gelden dat in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet waarom de ULM-inrichting niet behoorlijk vergund is en dus niet voldaan is aan de tweede voorwaarde van artikel 5.6.7, § 1, VCRO. De opgegeven motivering zou in verhouding staan tot de “waarde” van het “uiterst kort”, “zeer gebrekkig onderbouwd” en “onvolledig” advies van de PMVC omtrent de toepassingsvoorwaarden van artikel 5.6.7 VCRO. Wanneer een advies niet op duidelijke en concrete elementen steunt, zou het bestuur ermee kunnen volstaan dergelijk gebrekkig advies louter tegen te spreken. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt de tussenkomen de partij dat, om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen, het noodzakelijk doch voldoende is dat de aanvrager zelf in het bestreden besluit de redenen kan terugvinden waarom de verwerende partij de vergunning heeft geweigerd, in weerwil van andersluidende adviezen. Ook acht zij de verwijzing naar de arresten nr. 164.251 van 30 oktober 2006 en nr. 219.564 van 31 mei 2012 niet relevant wegens een onvergelykbare juridische en feitelijke context.

18. De verzoekende partij stelt in haar laatste memorie dat de argumenten die de verwerende partij en de tussenkomen de partij aanvoeren als een

motivering a posteriori moeten worden aangemerkt. Immers, indien het advies van de PMVC irrelevant, gebrekkig onderbouwd, onvolledig of onduidelijk zou zijn, moet zulks in de bestreden beslissing worden vermeld en niet naderhand.

Beoordeling

19. In beginsel moet de vergunningverlenende overheid niet systematisch onderzoeken of een zonevreemde activiteit vergund kan worden op grond van een decretale regeling die toelaat om onder bepaalde voorwaarden van een stedenbouwkundig voorschrift af te wijken. Uit de motiveringswet volgt echter dat wanneer de aanvrager zich uitdrukkelijk en ondubbelzinnig beroept op een dergelijke afwijkingsmogelijkheid en deze aanspraak wordt beargumenteerd, de vergunningverlenende overheid in haar beslissing over de vergunningsaanvraag afdoende moet motiveren waarom de gevraagde afwijking niet wordt toegestaan. Zulks is nog meer het geval wanneer in een voorafgaand advies wordt voorgesteld om de gevraagde milieuvergunning, met toepassing van dezelfde afwijkingsregeling, te verlenen.

20. In haar beroepschrift van 15 november 2010 tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Landen van 5 oktober 2010, heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk gewezen op artikel 5.6.7 VCRO en heeft zij omstandig uiteengezet waarom aan de voorwaarden voor het verlenen van een zonevreemde milieuvergunning is voldaan. Daarbij heeft zij erop gewezen dat voor de aanleg van een grasstrook in agrarisch gebied geen stedenbouwkundige vergunning vereist is en dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad door de exploitatie van het ULM-terrein.

De PMVC heeft in haar gunstig advies het volgende gesteld:

“Evaluatie van het beroepschrift, van de hoorzitting en verslag van het onderzoek

De inrichting is volgens het gewestplan Tienen-Landen (KB 24/03/1978) gelegen in agrarisch gebied waarvoor art. 11 van het KB van 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en het

gewestplan van toepassing is.

Volgens art. 5.6.7. van de VCRO kan een milieuvergunning verleend worden in afwijking op de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift, voor zover voldaan is aan beide hiernavolgende voorwaarden:

1° de goede ruimtelijke ordening wordt niet geschaad, hetgeen in het bijzonder betekent dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort;

2° de inrichting is stedenbouwkundig vergunbaar in afwijking van de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift of, voor zover het gaat om een bestaande inrichting, is hoofdzakelijk vergund.

In 1988 (dus na de interne staatshervorming van 1980) heeft het Bestuur Ruimtelijke Ordening Vlaams-Brabant aan de exploitant geantwoord dat het aanleggen van een graspiste zondermeer niet onderworpen is aan een bouwvergunning. Het eventueel oprichten van bijkomende dienstgebouwen of uitvoeren van andere vergunningsplichtige werken kan evenwel niet aanvaard worden.

De uitbating op Vlaams grondgebied bestaat inderdaad enkel uit een strook grasland. Alle nutsgebouwen voor de uitbating staan op Waals grondgebied en zijn correct stedenbouwkundig vergund op 23 december 2002 voor een termijn die samenloopt met de ARAB vergunning (tot 20.02.2027).

De uitbating op Vlaams grondgebied (grasland) is sinds 1988 niet gewijzigd. De volledige uitbating is bijgevolg op stedenbouwkundig vlak in orde.

Aan punt 2° van bovenvermeld artikel van de VCRO is dus voldaan.

Verder komt de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet in het gedrang. Het gaat hier om het regulariseren van de vergunning van de bestaande situatie. Op Vlaams grondgebied zijn er geen vaste constructies zodat de bestemming (en het gebruik) van het agrarisch gebied niet in het gedrang komt. Er zijn geen aanwijzingen dat deze uitbating in het verleden de bestemming in het gedrang gebracht heeft of in de toekomst in het gedrang zal brengen. De bestemming van het gebied in de omgeving zal in de (nabije) toekomst evenmin veranderen.

De uitbating komt dus op ruimtelijk vlak voor vergunning in aanmerking”.

21. In de bestreden beslissing wordt bij de samenvatting van de “aanspraken van het beroepschrift” niet vermeld dat de verzoekende partij in haar beroepschrift heeft gesteld te voldoen aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 5.6.7 VCRO. Voorts wordt vastgesteld dat bij de “evaluatie van het beroepschrift en verslag van het onderzoek” voormelde bepaling niet eens ter sprake wordt gebracht. In het bestreden besluit wordt enkel gemotiveerd waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 4.4.4 VCRO met betrekking tot de vergunbaarheid van handelingen die gericht zijn op het sociaal-culturele of

recreatieve medegebruik. Die motieven hebben evenwel geen uitstaans met artikel 5.6.7 VCRO.

Het bestreden besluit is niet afdoende gemotiveerd. Een verwijzing naar het ongunstig advies van de afdeling Milieuvergunningen, het uiten van diverse punten van kritiek op het advies van de PMVC en het aanvoeren in de neergelegde procedurestukken van een a posteriori motivering, kunnen aan het vastgestelde motiveringsgebrek niet verhelpen.

Het middel is gegrond.

VI. Rechtsplegingsvergoeding

22. De verzoekende partij vraagt de verwerende partij te veroordelen tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 840 euro. In haar laatste memorie verantwoordt de verzoekende partij deze verhoging van de basisrechtsplegingsvergoeding door “de complexiteit van de zaak”.

23. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie”.

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag.

24. De Raad van State vindt geen elementen die wijzen op een complexe zaak. Het volstaat dan ook om aan de verzoekende partij de basisrechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro toe te kennen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 20 februari 2014 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Landen van 5 oktober 2010, houdende het weigeren van de milieuvergunning aan de VZW Aéroclub de Hesbaye voor het exploiteren van een terrein voor het opstijgen en landen van ultralichte motorluchtvaartuigen, deels gelegen op het grondgebied van de stad Landen, niet wordt ingewilligd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys